

Środa, 18 stycznia 2006 r.

P6_TA(2006)0019

Zmiany klimatyczne

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie zmian klimatycznych

Parlament Europejski,

- uwzględniając 11 Konferencję Stron Ramowej Konwencji Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie Zmian Klimatu oraz odbywającego się jednocześnie, również w grudniu 2005 r. w Montrealu, pierwszego spotkania stron Protokołu z Kioto,
- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje, a w szczególności rezolucję z dnia 12 maja 2005 r. w sprawie Seminarium Ekspertów Rządowych na temat zmian klimatycznych ⁽¹⁾ oraz rezolucję z dnia 16 listopada 2005 r. „Powstrzymywanie globalnych zmian klimatycznych” ⁽²⁾
- uwzględniając art. 103 ust. 2 Regulaminu,
  1. z zadowoleniem przyjmuje ogólny rezultat konferencji, szczególnie podjęcie dialogu na temat przyszłości polityki dotyczącej zmian klimatycznych, nie tylko w kontekście Protokołu z Kioto, ale również w kontekście konwencji ramowej Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu; przyjmuje również z zadowoleniem znaczący postęp techniczny osiągnięty w ramach wdrażania obecnie obowiązującej polityki zmian klimatycznych;
  2. wyraża uznanie dla przewodniczącej obradom Kanady za prężne przygotowanie i przeprowadzenie konferencji, aż do owocnego jej zakończenia;
  3. z zadowoleniem przyjmuje wyrażoną w Montrealu gotowość Stron Załącznika I do Protokołu z Kioto do przyjęcia dalszych zobowiązań na okres po roku 2012; podkreśla jednakże, że kraje te nie rozwiążą same problemu i ma świadomość, że aby ograniczyć całkowite emisje w skali światowej, do tych wysiłków należy włączyć więcej krajów;
  4. z zadowoleniem przyjmuje aktywne zaangażowanie Unii Europejskiej we wspieranie przyjęcia na konferencji w Montrealu międzynarodowego porozumienia, zauważając jednocześnie, że Unia nie może zadowolić się swymi dotychczasowymi osiągnięciami i dlatego wzywa do utrzymania ambitnych założeń podczas dalszych dyskusji z partnerami międzynarodowymi;
  5. wyraża ubolewanie, że administracja Stanów Zjednoczonych pozostaje niechętna wobec udziału w jakimkolwiek układzie międzynarodowym w sprawie zmian klimatycznych, jednak docenia fakt, że Stany Zjednoczone nie blokowały porozumienia zawartego w Montrealu; z zadowoleniem przyjmuje postawę wielu kluczowych podmiotów społeczeństwa amerykańskiego, między innymi przedstawicieli obydwu izb i obydwu partii Kongresu, państwowych organów prawodawczych, burmistrzów, organizacji pozarządowych oraz licznych przedstawicieli świata biznesu, którzy podkreślają znaczenie powstrzymywania zmian klimatycznych;
  6. z zadowoleniem przyjmuje rosnące zaangażowanie krajów rozwijających się, których uprzemysłowienie postępuje w szybkim tempie, w dialog na temat zmian klimatycznych oraz usiłowanie przeciwdziałania zmianom klimatycznym i dostosowania się do nich w sposób innowacyjny;
  7. z uznaniem odnotowuje przyjęcie szeregu ważnych środków wykonawczych, mających na celu zapewnienie odpowiedniego wykorzystania potencjału Protokołu z Kioto, a w szczególności:
    - i) ostateczne przyjęcie uzgodnień z Marrakeszu oraz zasad stosowania Protokołu z Kioto (Kyoto Rule Book);
    - ii) porozumienie w sprawie ustanowienia mechanizmu kontroli wypełniania zobowiązań wynikających z Protokołu z Kioto;
    - iii) wzmocnienie mechanizmu czystego rozwoju (CDM), celem zapewnienia lepszego finansowania, zmniejszenia biurokracji i ogólnego usprawnienia funkcjonowania mechanizmu;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2005)0177.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2005)0433.

Środa, 18 stycznia 2006 r.

- iv) ponowne podjęcie wspólnych wdrożeń, które w przyszłości mogą odegrać znaczącą rolę;
- v) przyjęcie pięcioletniego programu działań na rzecz adaptacji do zachodzących zmian klimatu, jako uzupełnienie środków mających na celu złagodzenie skutków tych zmian;
8. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w Montrealu uznano nie tylko, że konieczne jest przyjęcie nowych zobowiązań na okres po roku 2012 przez Strony Załącznika I do Protokołu z Kioto, ale że nie można dopuścić do przerwania ciągłości między stosowaniem obecnych i późniejszych zobowiązań; w związku z tym liczy na zrozumienie, że podjęcie nowych rozmów jest sprawą pilną; rozmowy muszą się zakończyć odpowiednio szybko, aby umożliwić przeprowadzenie procesu ratyfikacji; w tym kontekście przypomina o wniosku wyrażonym w wyżej wymienionej rezolucji z dnia 16 listopada 2005 r., aby ostateczny termin osiągnięcia porozumienia w sprawie przyjęcia zobowiązań dotyczących zmian klimatycznych wyznaczyć na koniec roku 2008;
9. pragnie zauważyć, że strony Protokołu z Kioto winny przedłożyć uwagi wstępne do dnia 15 marca 2006 r. oraz, że pierwsze posiedzenie właściwej grupy roboczej ma się odbyć w maju 2006 r.;
10. z zadowoleniem przyjmuje podjęcie w ramach konwencji dialogu, celem przeprowadzenia odpowiednich, skutecznych działań krajowych i międzynarodowych w odpowiedzi na zmiany klimatyczne, w których mogłyby uczestniczyć wszystkie państwa; zauważa ponadto, że odbędzie się to w formie warsztatów, że termin zgłaszania uwag przez wszystkie strony mija dnia 15 kwietnia 2006 r. oraz, że zostanie sporządzone sprawozdanie na temat kwestii poruszanych na dwóch następnych konferencjach stron (COP 12 i COP 13);
11. wzywa do intensywnego dialogu między Parlamentem, Komisją i Radą w kontekście wspomnianych terminów;
12. nalega, aby UE przedstawiła ambitny program rozmów w ramach Protokołu z Kioto oraz w ramach konwencji;
13. przypomina o następujących dwóch celach strategicznych przyjętych w wyżej wymienionej rezolucji z dnia 16 listopada 2005 r.:
- i) ograniczenie wzrostu temperatur w skali światowej do 2 °C w stosunku do poziomu sprzed uprzemysłowienia;
- ii) znaczne zmniejszenie emisji dla krajów rozwiniętych wysokości 30 % do roku 2020 oraz 60-80 % do roku 2050;
14. wzywa do szczegółowej analizy zysków i strat wynikających z metod innowacyjnych, takich jak koncepcja ograniczenia i konwergencji, pozwalających państwom uprzemysłowionym będącym stronami Załącznika I na dodatkowe zmniejszenie emisji, oraz proponowanej metody podejmowania zobowiązań sektorowych, która polegałaby na przyjęciu dobrowolnych pułapów emisji gazów wywołujących efekt cieplarniany dla poszczególnych sektorów przemysłowych przez kluczowe państwa rozwijające się, którym w zamian udzielono by wsparcia rynkowego i technologicznego w celu utrzymania emisji na jak najniższym poziomie;
15. przypomina o poparciu, jakiego udziela dalszemu wykorzystaniu mechanizmów elastyczności oraz o długoterminowym celu utworzenia światowego rynku dwutlenku węgla w oparciu o handel emisjami (cap and trade);
16. uważa, że jednym z najważniejszych sposobów przeciwdziałania zmianom klimatycznym jest rozwój technologiczny; zauważa, że UE powinna zintensyfikować współpracę technologiczną z innymi krajami i dlatego wzywa do szczegółowego zbadania możliwości oferowanych przez nowe technologie, takie jak stosowanie odnawialnych źródeł energii oraz pochłanianie i przechowywanie dwutlenku węgla; potwierdza, że dzięki technologiom w zakresie środowiska naturalnego UE może się stać bardziej konkurencyjna, przyczyniając się jednocześnie w znacznym stopniu do redukcji emisji; zauważa, że technologie w zakresie środowiska naturalnego są wobec tego głównym elementem strategii zrównoważonego rozwoju, która jest zgodna z zobowiązaniami UE wynikającymi z Protokołu z Kioto oraz ze strategią lizbońską; jest zdania, że należy wspierać badania naukowe w tej dziedzinie oraz przyjmując jasne cele ekologiczne z myślą o szerokim zastosowaniu najlepszych dostępnych technologii;

Środa, 18 stycznia 2006 r.

17. uważa, że państwa uprzemysłowione będące stronami Załącznika I w dalszym ciągu muszą odgrywać zasadniczą rolę w powstrzymywaniu zmian klimatycznych na poziomie światowym; w związku z tym wzywa strony Załącznika I do Protokołu z Kioto do wypełnienia bieżących zobowiązań oraz przyjęcia nowych, ambitnych zobowiązań na okres po roku 2012; wzywa ponadto te państwa uprzemysłowione, które nie ratyfikowały Protokołu z Kioto, do ponownego rozważenia swego stanowiska, do podjęcia energicznych działań krajowych, a w przyszłości do aktywnego udziału w przyszłych negocjacjach międzynarodowych, celem włączenia się w politykę zmian klimatycznych;

18. podkreśla kluczowe znaczenie włączenia państw rozwijających się, których uprzemysłowienie postępuje w szybkim tempie, w przyszłą politykę zmian klimatycznych, przy jednoczesnym pełnym poszanowaniu ich żywotnych interesów oraz przy wsparciu ich rozwoju gospodarczego i zwalczania ubóstwa; zwraca uwagę na ich niechętny stosunek do przyjmowania na obecnym etapie wiążących pałapów zmniejszenia emisji, wyraża jednak nadzieję, że okaże się to możliwe i uważa, że dobrowolne przyjęcie pałapów sektorowych stanowiłoby pierwszy krok w tym kierunku; podkreśla, że ubóstwo i słabe wyniki działań w dziedzinie ochrony środowiska idą ze sobą w parze oraz wzywa w związku z tym UE i jej Państwa Członkowskie do przyjęcia ambitnej polityki technologicznego partnerstwa i transferu technologii z krajami rozwijającymi się, umożliwiając im bardziej zrównoważony i nieszkodliwy dla klimatu rozwój gospodarczy i wzrost dobrobytu;

19. nalega, aby zarówno poszczególne państwa UE, jak i cała UE, wywiązywały się ze swych bieżących zobowiązań, ponieważ w przeciwnym razie mogłoby to doprowadzić do podważenia wiodącej pozycji UE w rozmowach międzynarodowych; w związku z tym zobowiązuje się do prowadzenia w sposób bardziej regularny nadzoru nad wewnętrznymi działaniami UE w dziedzinie zmian klimatycznych oraz nad skutecznością przyjętych rozwiązań;

20. podkreśla zasadnicze znaczenie zintegrowanego podejścia UE do polityki w dziedzinie zmian klimatycznych oraz jej zgodności z politykami sektorowymi w dziedzinach takich jak: oszczędność energii i wykorzystanie odnawialnych źródeł energii, transport, rolnictwo, przemysł, badania i rozwój itp., które powinny się wzajemnie uzupełniać, a nie być ze sobą sprzeczne; nalega zwłaszcza na potrzebę ścisłej kontroli tych polityk pod względem ich wpływu na zmiany klimatyczne oraz na ustanowienie środków na rzecz zmniejszenia tego wpływu do poziomu, do którego UE zobowiązała się w Protokole z Kioto; zwraca uwagę na szczegółowe propozycje przyjęte w tym celu w rezolucji z dnia 16 listopada 2005 r.;

21. podkreśla, że polityka energetyczna jest kluczowym elementem naszej globalnej strategii dotyczącej zmian klimatycznych: zróżnicowanie naszych źródeł energii i przejście na alternatywne, bardziej zrównoważone i przyjazne dla środowiska rodzaje energii daje wielkie możliwości pod względem redukcji emisji; ponadto zwraca uwagę na fakt, iż dzięki temu zróżnicowaniu UE będzie mniej zależna od źródeł zewnętrznych i mniej narażona na kryzysy w dostawie energii;

22. wzywa do dokładnego zbadania następujących kwestii:

- i) ogółu środków na lata 2008-2012 w europejskim systemie handlu uprawnieniami do emisji w związku z istniejącymi strategiami politycznymi i środkami, których celem jest redukcja emisji gazów cieplarnianych w innych sektorach, aby zagwarantować dotrzymanie zobowiązań zawartych w Protokole z Kioto;
- ii) działania europejskiego systemu handlu uprawnieniami do emisji oraz możliwości jego usprawnienia podczas kolejnej rewizji (np. w drodze analizy rozwiązań alternatywnych wobec nieodpłatnego przyznawania uprawnień na podstawie historycznego poziomu emisji (grandfathering), takich jak alokacja w oparciu o wielkość produkcji z określonym poziomem odniesienia (benchmarking) i sprzedaż na aukcji), możliwości rozszerzenia jego zakresu i objęcia nim innych sektorów, jak również możliwości połączenia z systemami w innych państwach;
- iii) stosowania w państwach UE mechanizmu CDM oraz kredytów na wspólne wdrożenia w celu dodatkowej redukcji emisji w Europie, a także poprawy skuteczności ich oddziaływania na środowisko naturalne;

23. podkreśla potrzebę dalszego umocnienia przez Europę jej przewagi technologicznej oraz zwalczania zmian klimatycznych poprzez transfer technologii; domaga się wobec tego opracowania prostych wytycznych w ramach mechanizmu CDM i projektów wspólnych wdrożeń, zwłaszcza w celu umożliwienia MŚP czerpania korzyści z potencjału gospodarczego wschodzących rynków dwutlenku węgla;

Środa, 18 stycznia 2006 r.

24. podkreśla, że UE potrzebna jest strategia komunikacyjna w dziedzinie zmian klimatycznych, obejmująca upowszechnianie najnowszych badań naukowych na temat zmian klimatycznych, informowanie o kosztach zaniechania działań, dostarczanie szczegółowych informacji na temat zawartości dwutlenku węgla we wszystkich produktach i usługach, politykę prowadzoną przez UE i propozycje Unii, obecny stan negocjacji międzynarodowych oraz szczegółowe działania podejmowane przez UE, Państwa Członkowskie i bezpośrednio przez obywateli;

25. wzywa wszystkie swoje właściwe komisje i delegacje do ścisłej współpracy w kwestiach związanych ze zmianami klimatycznymi, celem zapewnienia lepszej koordynacji polityki przemysłowej, polityki energetycznej, transportowej, rolnictwa, badań i rozwoju oraz innych inicjatyw z celami w dziedzinie zmian klimatycznych oraz do regularnego rozpatrywania kwestii związanych ze zmianami klimatycznymi przez delegacje międzyparlamentarne oraz w ramach Transatlantyckiego Dialogu Ustawodawczego;

26. ponownie wyraża niezadowolenie z wykluczenia posłów wchodzących w skład delegacji UE z udziału w spotkaniach koordynacyjnych UE i wzywa do szybkiego rozwiązania tego problemu, w miarę możliwości przed COP w listopadzie 2006 r.;

27. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów i parlamentom Państw Członkowskich, Sekretariatowi Ramowej Konwencji Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie Zmian Klimatu (UNFCCC), z prośbą o rozpowszechnienie go wśród umawiających się stron spoza UE.

P6_TA(2006)0020

Środowiskowe aspekty zrównoważonego rozwoju

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie środowiskowych aspektów zrównoważonego rozwoju (2005/2051(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 31 maja 2001 r. w sprawie polityki ochrony środowiska i zrównoważonego rozwoju: przygotowanie Rady Europejskiej w Göteborgu ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 28 lutego 2002 r. w sprawie strategii zrównoważonego rozwoju w perspektywie Rady Europejskiej w Barcelonie ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 maja 2002 r. w sprawie przygotowania światowego szczytu w dziedzinie zrównoważonego rozwoju w 2002 r. ⁽³⁾,
- uwzględniając dokument roboczy Komisji zatytułowany „Włączenie aspektów ochrony środowiska naturalnego do innych polityk — podsumowanie procesu z Cardiff” (COM(2004)0394),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Przegląd Strategii Zrównoważonego Rozwoju UE na rok 2005: Wstępne podsumowania i przyszłe kierunki realizacji” (COM(2005)0037),
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej w Göteborgu (15-16 czerwca 2001 r.), w Barcelonie (15-16 marca 2002 r.) i w Brukseli (16-17 czerwca 2005 r.),
- uwzględniając Strategię Lizbońską w wersji po przeglądzie, przyjętą przez Radę Europejską w dniach 22-23 marca 2005 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. C 47 E z 21.2.2002, str. 223.

⁽²⁾ Dz.U. C 293 E z 28.11.2002, str. 84.

⁽³⁾ Dz.U. C 180 E z 31.7.2003, str. 507 i 517.